

PĚT SYNDIKÁTŮ

BASTIANO

Romana

parker s. huntington

PĒT SYNDIKĀTŪ

BASTIANO
Romana

Copyright © 2019. BASTIANO ROMANO by Parker S. Huntington

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2025

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5411-3 (pdf)

parker s. huntington

P Ě T S Y N D I K Á T Ů

BASTIANO
Romana

přeložila Martina Balzano

Pro Chloe.

*Vždycky jsi byla a vždycky budeš moje sluníčko milující,
hladové, co mi ráno skáče do postele, dává mi bláznivé pusy,
vždycky s dobrou náladou, šťastná a uběhaná, vždycky
budeš milovat svého bratra, toužit po svobodě, vždycky budeš
moje hezká, dokonalá, sladká princezna, moje holčička.*

Dala jsi mi nejlepší tři roky mého života.

Slunce vždycky vychází a zapadá s tebou.

S láskyplnou vzpomínkou na Chloe.

(2. 6. 2015 – 3. 8. 2018)

Závazek

[za:vazek]

podstatné jméno

morální nebo právní povinnost; odpovědnost

úkol nebo činnost, kterou je někdo povinen provést

Slovo „závazek“ v angličtině pochází z latinského výrazu pro dluh. Mít závazek znamená mít dluh. Dluh ale nic neznámá, dokud ho někdo nechce vrátit. Nedělejte nic jen proto, že si myslíte, že musíte. Dělejte to, protože chcete.

Na smrtelné posteli nikdy nikdo neřekl: „Pamatuješ na všechny ty věci, co jsem chtěl udělat, ale neudělal? Staré dobré časy.“ Když jde o lásku, riskujte. S následky se vypořádáte později.

Prolog

*Přesto by bylo vašim závazkem je nést...
je slabé a hloupé říkat, že nedokážete unést,
co je vám osudem určeno nést.“*

CHARLOTTE BRONTĚ

Dalia Ricciová

Minulost

Požehnej mi, otče, neboť jsem zhřešila.“ Zrychluje se mi tep, „pod kůží mi doutná strach z toho, co vím, že musím udělat. Uteč. „Naposledy jsem byla u zpovědi před čtyřmi lety.“

Mřížka, která nás odděluje, zatuchle páchne, ale stejně se o ni opřu tváří. Zdi zpovědního sténání. Staré, jako všechno ostatní v Devils Ridge v Texasu. V srdci mafiánského syndikátu De Luco-vých. V srdci pekla.

„Co tě trápí, mé dítě?“

Všechno.

Jsem bezmocná vůči mužům, vůči osudu, jsem bezvýznamný pšec, který kryje budoucí královnu v mnohem větší hře, než jsem já sama. Neříkám věci, které cítím v srdci. Místo toho si položím dlaně na břicho. Zatím to na mně není vidět. Ještě mám trochu času. Ne moc, ale možná dost na to, abych zjistila, jaké mám možnosti.

„Spala jsem se ženatým mužem.“

A líbilo se mi to.

Pak se mi to přestalo líbit.

A přesto toho nenechal.

Otec Luciano nic neříká. Umím si představit, jak teď vypadá. Ustupující vlasová linie, prořídlymi blond vlasy mu prosvítá lebka. Spíná konečky svých baculatých prstů. Bílý kolárek mu těsně obepíná tlustý krk. Kvůli černému kněžskému rouchu a vydýchanému, přehřátému vzduchu ve zpovědnici mu po shrbených zádech stéká pot.

Otec Luciano. O dva roky starší než já. Je mu čtyřicet a vypadá na čtyřicet. Litovala bych ho, kdybych si svůj soucit nemusela šetřit jen pro sebe. Zatímco čekám na jeho odpověď, dlouze vydechnu. Najednou si nejsem jistá, proč jsem se sem obtěžovala chodit. V tu chvíli mi to připadalo správné.

Můj povzdech je přehnaně svůdný, ale nemůžu si pomoci. Polovina mužů v tomhle městě si myslí, že jsem bohyň. Druhá polovina mě považuje za prokletí. Ví, které z nich věřím. Není to ta samá polovina, která za mnou chodí na „Přistávací dráhu“ a zírá na moje tělo, zatímco pro jejich chválu odkládám oblečení i důstojnost.

Na okamžik mě napadne, co si otec Luciano myslí, když se jeho dech prohlubuje a dřevěná lavička v jeho části zpovědnice zavrže ztuhlým pohybem. Ví, kdo jsem. Ví, co dělám za peníze. Mám podezření, že ví i to, s kým to dělám.

Chce tě, šeptá Ďáblice ve mně.

Vždycky ji poslouchám, to ona rozhoduje o mé budoucnosti. Tady na maloměstě se občas cítím jako na trní, ale skončila jsem tady taky díky ní – byla to jedna ze zastávek autobusu plného poblázněných hudebních fanynek, kterým jsem se vydala.

Kdyby nebylo série mých špatných rozhodnutí, nazvala bych ji Osudem. To moje Ďáblice mě navedla, abych tu zůstala. Smázla

moje svědomí a prosila mě, abych se vyspala s Anjelem De Lucou, mužem, který není schopný vést svůj vlastní syndikát, natož aby na mě sáhl. Víím, že to já sama jsem moje Ďáblice, ale vině se radši vyhýbám.

Protože teď žiju uvězněná ve světě čtyř mafiánských syndikátů, které proti sobě navzájem brojí.

Andretti versus Romano.

Camerino versus Rossi.

Dvě roztríštěná pobřeží, která mezi sebou soupeří.

A pátý syndikát, odstrčený stranou. Syndikát De Luca. Syndikát, který si nic nezaslouží. Živná půda pro rozhořčení. Po staletí zesměšňovaný jako bezvýznamný. Vedený šílencem, kterého jsem zaujala.

Otec Luciano si odkašle a možná tím částečně setrese svou touhu.
„Cítíš vinu, mé dítě?“

„Ano.“

Ne kvůli Angelovi De Lucovi.

Ani kvůli jeho ženě.

Jen kvůli mému dítěti.

Je to holčička, předpovídá moje Ďáblice. Pokud má moje Ďáblice pravdu, zemře v tomto městě, stejně jako já. Nedůležitá. Nemanželská princezna, která si nemůže nárokovat svůj trůn. Určitě existuje lepší možnost.

Uteč.

Znovu se mě zmocní to nutkání. Cítím ho až v konečcích prstů.

„Vina je tíha na tvých bedrech. Tvé tělo ti říká, aby ses na okamžik zastavila. Přemýšlela. Děkala lepší rozhodnutí. Činila pokání.“

Na mém pokání nebude záležet, jakmile Angelo De Luca zjistí, že jsem těhotná. Budu mrtvá, nebo mě někam zavře.

„Uvažoval jste někdy, že odtud odejdete, otče Luciano?“

Jeho rozpaky vanou až do mé poloviny zpovědnice. Lidé z Devils Ridge neodcházejí, protože z mafie se neodchází. Otec Luciano mezi

ně nepatří, ale v tomhle městě k tomu všichni mají maximálně jeden krůček.

„Ne,“ řekne konečně a já to slyším.

Tu lež.

Jestli kněží můžou lhát, jak je to se svatou zpovědí?

„Kdybyste odtud měl odjet, otče, jak byste to udělal?“ Provokativní otázka, ale většina lidí by řekla, že jsem provokatérka.

„Já bych z Devils Ridge neodešel.“

„Čistě teoreticky,“ řeknu hlubokým hlasem, vím, že to muži mají rádi. „Prosím.“ Mlčí a já pokračuju hlasem hladkým jako hedvábný sex, který se dotýká všude tam, kde je to nejlepší. „Jsem vaše dítě, otče. Vaše ovečka.“ Když se nakloním blíž ke mřížce, pootevřu rty. Víím, že je vidí, když šeptám, jako bych žadonila o jeho péro: „Veďte mě.“

Znovu se naježí. „Letiště –“

„Zanechala bych stopy.“

„Kostel odesílá zásoby diskrétním vchodem na Echo Street. Šel bych tamtudy a schoval se do nákladového prostoru letadla, které brzy odletí.“

Je to dost riskantní, ale je to větší šance na útěk, než jsem měla před deseti sekundami. „Děkuju.“ Neobtěžuju se čekat na rozhřešení, vstanu a posbírám těch pár věcí, co mi patří. Pas a peněženku s vybledlou fotkou mě a mé sestry.

Otec Luciano se se mnou setká před zpovědnicí, moje pěkná výbavička ho tentokrát nerozptyluje. „Nemůžeš odtud odejít, mé dítě.“

„Právě jste mi poradil, jak na to, otče.“ Rty se mi zvlíní do úsměvu. „Krok za krokem. Sama bych se nikdy nedozvěděla o přístupu kostela na letiště, kdybyste mi o něm sám neřekl.“ Hraju si s horním lemlem trička, dokud ho neoslepí záblesk mého dekoltu. Pak mu upravím kolárek, a když se dotknu jeho tepny, zadrží dech. „Víte o tom jen vy a vaši bratři.“

Když odcházím z kostela, je kolem mě naprosté ticho. Naskočím do svého roztomilého autíčka a odpálím s pocitem, jako by mě moje Ďábllice poplácávala po zádech.

Výborně, chválí mě.

Pud sebezáchovy, namítnu.

A protože zlo musí být vyváženo dobrem, zastavím muže, který na mě mává od krajnice. Píchl, jeho pneumatika je splasklá jako lívanec. Když vystupuju z auta, které mi koupil Angelo, naše oči se setkají.

Možná se Angela De Lucy bojím, ale vím, že tohoto muže bych se měla bát ještě víc. Až na to, že necítím strach.

„Slečno Ricciová,“ protáhne tím svým stupidním yankeeovským přízvukem, aniž by se představil. „Těší mě, že vás konečně poznávám. Slyšel jsem na vás samou chválu.“

Instinktivně si položím ruku na břicho. Prozradím tím zbytečně moc. Sjede pohledem níž. On ví. Ví, kdo jsem. A soudě podle vrásky na čele teď ví i o mé holčičce.

„To je ale báječné překvapení.“ Podá mi ruku. „Srdečně vám gratuluju.“

Chvilí na jeho ruku zírám, než ji přijmu. „Děkuju.“

„Nejste moc nadšená.“

„Říká někdo, kdo zůstal trčet u silnice.“

„Pravda.“ Pokrčí rameny, jako by ho neignorovalo každé projíždějící auto. Věděli, kdo to je. Ale já mám prostě takové štěstí.

Není to štěstí, je to osud, prohodí moje Ďábllice, jako by tomu slovu rozuměla.

„Mám v kufru rezervu.“

Věnuje mi vděčný úsměv, ze kterého mi povolí zařatá záda. Nedomáhu určit, co přesně to je. Tohle není chtíč. Nic, na co bych byla zvyklá. Je to lidská slušnost. Možná i nenucenost. Když je pneumatika vyměněná, zavře kufr mého auta a pokyvuje hlavou do rytmu

písničky, která hraje ze stera. Je to starý hit, Bhundu Boys zpívají o bláznivých věcech, jako je osud a úděl.

Potvrdí moje podezření, že ví, kdo jsem, a řekne „Dalia“. Jeho rty se ovinou kolem mého jména, jako by to byl dárek, jako by se v něm skrývalo něco příjemného. „Bohyně osudu. Věříte v osud?“

Nevěřím, ale odpovím: „Ano,“ protože mám z jeho otázky pocit, že on věří.

Přikývne a na chvíli se nad něčím zamyslí, než prokoukne moji přetvářku a zaměří se na moje břicho. „Chcete, abych vám pomohl?“

Pomoc bych brala, to ano, ale nejsem si jistá, jestli zrovna od něj. On a Angelo jsou sice dvě strany téže mince, ale aspoň má v očích laskavost a já nejsem v pozici, abych si vybírala, před kterým zlem utéct.

Jestli před tím mým, nebo před jejich.

„Proč?“ zeptám se nakonec.

„Osud,“ odpoví, jako by nějaký osud existoval.

Kapitola 1

Nikdy nemyslete na štěstí.

Konejte svou povinnost.

PETER DRUCKER

Bastiano Romano

Současnost

Můj bratranec Asher mi hodil zásnubní prsten, jako by nestál víc než dům na Upper East Side.

„Blbče.“ Schoval jsem ho do sametové krabičky, tu jsem si strčil do vnitřní kapsy saka a pak jsem mu hodil čistou košili.

Na bílém tričku měl skvrny od krve, ale ani jednoho z nás to nevzrušovalo. Syndikát Romanových neměl nouzi o nepřátele a Asher měl – jako náš prostředník – za úkol se jich na povel zbavit. Krvavé tričko odhodil na moji podlahu, aniž by se staral o skvrny na dřevě, a oblékl si čistou košili.

„Odvážné,“ poznamenal Asher. Tichými kroky mě následoval po schodech mého střešního bytu do otevřeného obývacího pokoje a se zvednutým obočím prošel kolem Elsiných krajkových kalhotek pohozených vedle klavíru. „Tátovi se to nebude líbit.“

Tátovi se nelíbilo nic, co nějak souviselo s Elsou. Očekávat, že se mu bude líbit žádost o ruku, by bylo jako očekávat od panny, že zvládne předstírat přesvědčivý orgasmus.

Zvedl jsem ty kalhotky a strčil si je do kapsy – na později. Už jsem si představoval, jak jí je nacpu do pusy, až do ní vklouznu hned po tom, co řekne ano. „Táta se to nedozví, dokud nebude moc pozdě.“

„Ale Elsa není z královské rodiny.“ Zavrtěl hlavou. „Sakra, vždyť ani není v mafii.“

O to právě šlo. Elsa – s tím jejím melodickým jižanským přízvukem, posedlostí fotbalem a neschopností jíst jakékoli jídlo bez toho úplně nejlevnějšího kečupu ze supermarketu – byla mafii na hony vzdálená. Taky to byla nejchytřejší žena, jakou jsem kdy potkal, zatraceně sexy, uměla bezchybně vtipkovat a byla to první žena, do které jsem se kdy zamiloval. Na dnešek jsem měl plány, které zahrnovaly zásnubní prsten na jejím prstě a mého ptáka na jejím jazyku.

Sebral jsem z kuchyňského ostrůvku telefon a napsal svému asistentovi Lewisovi, abych potvrdil plány. „Tak ještě jednou. Táta se to nedozví, dokud nebude moc pozdě.“

Pokud šlo o mě, můj otec do toho neměl co mluvit. Udělal jsem všechno správně. Nejlepší internátní školy. Vzdělání z Ivy League. Prostudování podniků Romanových – jak legálních, tak i těch i méně legálních – skrz naskrz. Každý hajzl – včetně mého otce –, jenž by se pletl mezi mě a Elsu, by dostal příležitost potykat si s mou pěstí a možná i zubatou čepelí nože, který jsem v devíti letech dostal od strýčka Vince.

Nikdy předtím jsem ho nepoužil, měli jsme přece vymahače, ale věděl jsem, jak na to, a neváhal bych ani vteřinu. Lidé mě vnímali jako privilegovaného, přehnaně vzdělaného potomka Giovanniho Romana. Udělal jsem málo, abych jejich názor změnil. Hlavně proto, že mi to bylo u prdele, ale taky jsem byl rád, že mě podceňují.

Asher si na chodidla v ponožkách nazul Jordany a pořád na mě zíral svýma až moc modrýma očima. „Tak jo, mazánku.“

Stále nevěřil, že bych se vzepřel syndikátu. Táta očekával, že si vezmu nějakou mafiánskou princeznu. Nic tak drastického jako jeho domluvené manželství s mojí mámou, ale počítal přinejmenším s dcerou vyšší mafiánské rodiny, kterou bych si sám vybral.

Před Elsou jsem proti přání své rodiny nikdy nerebeloval. Moji strýčkové Frankie a Eli neměli děti. Proto mě vychovali tak, abych řídil obchodní záležitosti impéria Romanových. Vymáhání jsem měl nechat na otcově dvojčeti strýci Vinceovi a výhledově na Asheru Blackovi, pseudoadoptovaném synovi strýce Vince.

Asher si špinil ruce, já v těch svých jen držel učebnice z Whartonu. Magisterské studium jsem absolvoval ve dvaadvaceti letech a vrátil jsem se s Elsou v závěsu, její oči jižanské krásky ohromené velikostí mého střešního bytu a životním stylem, o kterém se jí předtím ani nesnilo.

Miloval jsem to na ní – jak nedotčená byla vším tím bohatstvím, které, jak se zdálo, vůbec nepřestávalo růst. Táta naproti tomu nenáviděl každou sekundu strávenou v její přítomnosti. Když se ke mně nastěhovala, neskutečně rádil, a až se dozví o mé žádosti o ruku, pravděpodobně někoho pobodá.

Ne že by mi na tom záleželo.

Popadl jsem klíče a otočil se k Asherovi, který tam stál se zkříženými rukama. Byl trochu vytáhlý, ale vypadal mnohem starší než na svých sedmnáct let. Koutky rtů se mi zvedly v úšklebku, celý můj obličej prozrazoval moji dobrou náladu. „Máš na těch teniskách krev,“ prohodil jsem.

Pak jsem nechal Ashera a jeho nevěřící pohled u dveří, sjel jsem výtahem do podzemní garáže a vklouzl na zadní sedadlo svého Bentley Mulsanne. Řidič vyrazil, Lewis ho vždycky s předstihem informoval o mém itineráři.

Projel jsem na telefonu několik pracovních e-mailů. Jedním z mnoha podniků syndikátu Romanových byl Launder, Inc., největší

řetězec prádelen na východním pobřeží. Původně to byl podnik, kde brali jenom hotovost a prali tam špinavé peníze. Postupem času se rozrostl na korporaci, která v loňském roce vydělala víc než sto milionů dolarů.

Před několika měsíci jsem převzal funkci generálního ředitele. Elsa nebyla nadšená z mé pracovní doby, ale chápala to. Dvakrát týdně jsme si udělali čas na rande, pokaždé s jiným překvapením, abychom si vynahradili všechnen čas, který jsem strávil prací.

Auto zastavilo u Empire State Building.

Lewis mě okamžitě přivítal a otevřel dveře dřív, než to stihl řídit. Na jeho tváři připomínající lasičku se vyrýsovala vráska mezi očima. „Pane Romano,“ řekl s nakrčeným čelem, ale já jsem neměl čas na jeho neustálé starosti. Vždycky něco měl.

Vyklouzl jsem z auta. „Je tady Elsa?“

„Ano, ale –“

Na zbytek jsem nečekal a dlouhými kroky jsem zamířil ke vchodu. Už tak jsem měl kvůli Asherovu nečekanému převlékání zpoždění. „Budova byla uzavřená?“

Lewis se zhluboka nadechl a snažil se se mnou držet krok. „Ano. Pane Romano, mám –“

Nastoupili jsme do výtahu a já stiskl tlačítko do nejvyššího patra. „Jsou kuchaři hotoví s jídlem? Ryker přijde včas, ano?“

Od té doby, co vyhrál Master Chef, s ním byly problémy. Pořád chodil pozdě.

„Pane Romano, já –“

„Ano, nebo ne, Lewisi.“ Podíval jsem se na hodinky. Jednou jsem se na rande s Elsou opozdil a vypadala zklamaně.

„Ano. Ale opravdu vám musím něco říct.“

Dveře výtahu se otevřely v nejvyšším patře, kde byla dnes večer na moji žádost o ruku připravená malá venkovní terasa. Schoval jsem telefon do kapsy a vystoupil, v duchu jsem si připravoval

omluvu, ale najednou přede mnou stál táta a Elsa. Večerní New York zářil světly mrakodrapů a v pozadí blikala světylka, která podle mých instrukcí naaranžoval Lewis. Naše večeře stála na stole za Elsinými zády, nedotčená a každou sekundou víc chladla. Když mě táta uviděl, tvářil se, jako by se nic nedělo, ale z Elsiných rozšířených očí a šokem pootevřených rtů sálala vina.

Měla na sobě stříbrné upnuté šaty Herve Leger – koupil jsem jí je minulý týden – a k nim náušnice ve tvaru slziček, čtyřikrát větší než skutečné slzy, které jí stékaly po tvářích. Její třeshňově rudé vlasy vlály ve větru, ale neudělala nic, aby je zkrotila, jen na mě zírala těma svýma očima zelenýma jako kapradí. Nevydala ze sebe ani hlásku.

Tátův obličej nic neprozradil. Udělal krok ke mně, natáhl ruku, aby mě poplácal po rameni, rozmyslel si to a srovnal si klopý obleku. „Máš závazek vůči naší rodině.“

Pak bez dalšího slova nebo vysvětlení odešel a já přivřel oči. Podívala jsem se Else do tváře a otočil se k Lewisovi. „Zavolejte senátoru Ericksonovi zpátky a řekněte mu, že se dnes večer přece jen zúčastním jeho akce. Ať mě auto vyzvedne za třiadvacet minut – až dojím večeři.“

Kradmo se podíval na Elsu. „Jste si jistý?“

Usadil jsem ho zamračeným pohledem. „Hned.“

Po jeho odchodu jsem obešel Elsu, sedl si za stůl a rozložil si na klíně ubrousek. Nevěděl jsem, co mě tu bude čekat. Elsa se nezajímala o tátu a táta se nezajímal o Elsu. Ale netvářila se provinile jen tak pro nic za nic a já jsem se dal do jídla a čekal na vysvětlení.

Při prvním soustu humra mi prsten vypaloval díru do kapsy. S odstupem bych se zeptal sám sebe, proč jsem řekl Lewisovi, aby mě na poslední chvíli ohlásil, ještě než jsem se dozvěděl, co se stalo. Můj instinkt mi říkal, že mě Elsa nějak zradila, ale zoufale jsem tomu odmítal věřit.

Já tu ženu znal. Studovali jsme spolu. Tajně jsme pronášeli na kampus alkohol a v noci ho pili na fotbalovém hřišti. Během domácích zápasů jsme šukali pod tribunami. Když si uvědomila, že bych se přestěhoval do Alabamy, abych byl s ní, souhlasila, že se přestěhuje ke mně do New Yorku.

Ta žena, která vstávala brzo, aby mi udělala snídani, a zapisovala mi poznámky ze seminářů, když jsem kvůli rodinným záležitostem musel odjet ze školy, by mě nehradila. Prostě by to neudělala.

„Promiň,“ zašeptala, aniž by se obtěžovala posadit.

Dojeda jsem humra, pak jsem nakrájel filet mignon a s urputnou pečlivostí se snažil nedat na svých pohybech znát nervozitu.

Ona by tě nehradila, ujišťoval jsem se.

Ale proč by se jinak omlouvala? zeptala se ta část mého mozku, která nepřestávala myslet na předchozí přítomnost mého otce.

Elsa prudkým pohybem levé dlaně zastavila můj příbor. „Miluju tě.“

Střelil jsem pohledem k její ruce a pak ho přesunul k její druhé, ve které svírala proužek přeloženého papíru. Natáhl jsem se a vytrhl jí ho. Neúprosně stiskla dlaň a papír se roztrhl v růzcích, když jsem jí ho ukradl.

Při tom zvuku zalapala po dechu a vystřelila druhou ruku, aby mi ho vzala zpátky, ale nepodařilo se jí to. Rozbalil jsem ho. Šek. Na pět milionů dolarů. Podepsaný samotným Giovannim Romanem. Podplatil ji. Proč? Aby mě opustila?

Zíral jsem na ni mrtvýma očima a v těle se mi rozléval mrazivý pocit. „Pět milionů dolarů? Vážně?“

Mrskl jsem šekem na talíř. Máslo z mého humra se vsáкло do okrajů a ona ho popadla, z jejích očí křičel pocit viny, ale ruce jí páchly zoufalstvím. Sledoval jsem, jak otírala šek ubrusem a neúspěšně se snažila máslo setřít.

Sáhl jsem do kapsy, vytáhl kalhotky, které jsem tam předtím schoval, a hodil jí je do tváře. Chytila je, než dopadly na zem. Když

si uvědomila, že je to její spodní prádlo, vykulila oči, ale stejně je použila, aby otřela ten zasraný šek.

Nikdy jsem neviděl nic patetičtějšího.

Když šek očistila, podívala se mi do očí. „Omlouvám se,“ řekla a zněla tak hloupě, že jsem nemohl uvěřit, že na Whartonu absolvovala mezi špičkou našeho ročníku. Nemohl jsem uvěřit, že to byla ta žena, která trvala na tom, že zaplatí polovinu každého jídla. „Já – já... ty to nechápeš. Je to spousta peněz.“

„Mohla jsi mít mnohem víc. Takže díky za připomenutí, jak jsi ubohá.“

Při mých slovech sebou trhla a já se suchým smíchem sáhl do kapsy. Když jsem z ní vytáhl sametové pouzdro, vytřeštila oči. Musela natáhnout ruku a přidržet se stolu, když jsem jí ukázal prsten za šestnáct milionů.

„Bastiane...“

Vytáhl jsem šperk z krabičky a hodil ho přes okraj budovy, jako by nic neznamenal. Jako by ona nic neznamerala. Zakňučela a s nataženou rukou se rozběhla k zábradlí. Já jí zatím ukradl z talíře hranolku a namočil ji do jejího zasraného levného kečupu. Kdybych se zastavil a připustil si, že mě právě zradila jak ona, tak můj otec, pravděpodobně bych zapálil Empire State Building i s námi oběma.

To, co mi naplnilo žíly, nebyla toxická zuřivost, ale bolestivá zrada. Pomalu se mi vkrádala do krku, dokud se mi dech neztenčil na polovinu a já si musel odkašlat, abych se dokázal nadechnout. Elsa se vrátila ke stolu – prsten byl dávno pryč –, v bílých prstech svírala ten roztrhaný a mastný šek, jako by si myslela, že ho zahodím taky.

Lákalo mě to.

Nikdy předtím jsem nikoho nemiloval. Dokázal jsem prohlédnout chabě skrývané návrhy a mladičké holky z mafie, které mě chtěly kvůli mým penězům a postavení. Ale Elsa byla jiná. Byla to zdravá holka ze zdravé rodiny, která nikdy nepoznala svět

zkorumpovaných senátorů, mafiánů, celebrit, luxusních střešních bytů a oblečení od návrhářů. Byla nedotčená syndikátem Romano, který jsem měl zdědit.

Kousek po kousku se mi dostávala pod kůži a já jí to dovolil, protože měla být jiná.

Jak to, že jsem si ničeho nevšiml?

Znovu otevřela ústa – pravděpodobně aby začala žadonit –, ale já jsem ji utnul. „Nikdy jsem tě nemiloval, Elso.“ Ta lež se mi vydrala ze rtů a zněla nemilosrdně. Ignoroval jsem fakt, že bych se pro Elsu vzdal úplně všeho – rodiny, peněz a celé linie Romanových. „Chvíli nám to klapalo, ale bral jsem to jen jako zábavu.“ Vstal jsem, setřel jí slzy z tváře jejími umaštěnými kalhotkami a poplácal ji po hlavě. „Kromě teplé kundy na šukání nemáš co nabídnout a já nejsem schopný nikoho milovat.“

Kapitola 2

Závazek je něco, co člověk očekává od ostatních.

OSCAR WILDE

Bastiano Romano

O osm let později

☞ *Everett: Mám kariérní den v letní škole. Billy půjde s tátou. Přijedeš?*

Místo abych odpověděl, že nepřijdu, jsem se napil svého drinku. Nebyl jsem ani na oslavě Everettových sedmých narozenin.

„Ahoj, Bastiano,“ špitl chraplavý hlas jedné mafiánské zlatokopky. Asi se snažila, chtěla, aby to bylo svůdné, ale zněla jako kuřák s dvojitými plicními implantáty. „Chceš odsud vypadnout?“ Než se posadila po mé pravici, přejela mi po zádech akrylovým nehtem.

Kondom naplněný mentolovou masťou.

Pěst nasraného orangutana.

Tyhle dvě věci bych měl na péru radši než ji.

„Zmiz,“ odpověděl jsem, aniž bych se obtěžoval zjistit, kdo to je nebo co chce.

Nebylo to snad očividné?

Lidé měli tendenci nechat se rozptýlit zevnějškem. A ten můj byl pěkný na pohled. Zařídil by mi příležitosti, které jsem si nezasloužil, kdybych se ovšem nenarodil se zlatou lžičkou v puse.

Svalnaté tělo. Pronikavé tmavé oči. Ostrá čelist. Husté vlasy v barvě kávy. Fade v hodnotě jedné splátky za auto a trochu navíc. Ale za tím vším jsem byl třicátník – skoro jedenatřicátník –, který netušil, co se životem.

Kdyby existovala moje ženská verze, určitě bych s ní nechodil. Přesto po mně ženy šílely, jako bych měl ptáka ze zlata, a snažily se zbohatnout. Jejich chyba.

Dopil jsem zbytek skotské a na vedlejší stoličku u baru se posadil táta. Nemusel jsem se na něj podívat, abych věděl, že je to on. Mohl jsem se na něj spolehnout, že bude pokaždé páchnout kundičkou a alkoholem – tyhle dvě věci by syn ze svého táty neměl nikdy cítit, ale sám jsem nebyl o nic lepší.

Zaklepal klouby o barový pult. „Nevychoval jsem tě, aby ses choval jako kretén.“

Posměšně jsem si odfrkl a snažil jsem se vymyslet něco, co by ho vyprovokovalo. „Znám pět chův, které by potvrdily, že jsi mě nevychoval vůbec.“

Ne že by mi to vadilo. Jako dítě jsem ho vídal často, žil jsem si jako v pohádce a nic mi nechybělo. Dokud nevyplatil Elsu, nikdy jsme spolu neměli problém.

Táta mě ignoroval. V tomhle na něj byl taky spoleh.

Zvedl jsem prst a naznačil barmanovi, aby mi poslal další skotskou. Ani se nepodíval mým směrem. Co to má zatraceně znamenat? Odkdy byla v L'Oscurità tak mizerná obsluha? V duchu jsem si poznamenal, že se o to postarám sám, nebo to řeknu Asherovi. To on po odchodu z mafie otevřel tenhle bar, kterému jsem šéfoval. Rozhodl jsem se, že to vyřeším později, až nebudu ze dvou třetin namol.

Táta se ke mně otočil, ale já se neobtěžoval jeho laskavost oplatit. „To byla Bennyho dcera. Hodná holka.“

„Víš Benny, že se jeho dcera kurví, Gio?“

Zablesklo se mu v očích. Nenáviděl, když jsem mu říkal Gio, ale nezasloužil si, abych mu říkal tati.

„Tohle dělala? Nabízela se ti?“

„Vážně se musíš ptát?“ Natáhl jsem se přes pult, sebral otevřenou láhev a sám si dolil.

„Hej! Nemůžete –“ Barman se ke mně konečně otočil. Když se naše pohledy střetly, slova se mu zasekla v krku. Vypadalo to, že se rozhodoval, jestli má uhnout pohledem, nebo na mě zkusit psí oči. Hlavně abych mu odpustil.

To by se ti líbilo.

Udělal krok ke mně. „P-promiňte.“

Pozdě.

Učit ostatní, jak nemilosrdný by svět mohl být, nebyla moje práce. Ale líbilo se mi dávat lidem zabrat a dupat po jejich nadějích. A zároveň pokud šlo o moje zaměstnance, netoleroval jsem neschopnost. Vedl jsem firmu, ne charitu.

„Pane Romano...“ zoufale hledal slova jako manžel, kterého přistihli se staženými kalhotami.

Chvilí jsem na něj zíral a protahoval napětí. Pobavilo mě, jak mu z čela na límeček kape pot. Tohle byla jeho poslední směna a on to věděl. V New Yorku je doma skoro devět milionů lidí. Do týdne bych měl schopnější náhradu. Přinejmenším bych měl co dělat, zatímco Asher tancoval kolem své snoubenky Lucy jako zbožňující blbeček a Elsa držela Everetta co nejdál ode mě.

Nalil jsem si tři prsty a Gio mi láhev sebral. Dlouze se z ní napil tak, že by ohromil i vysokoškoláka. „Co je na Bennyho dceři špatného? Je to hezká holka. Pokud si dobře vzpomínám, je milá.“

„Tak ji ošukej ty.“ Odmlčel jsem se se sklenicí pár centimetrů od rtů. „Nebo už jsi to udělal?“

„Nebuď směšný, synu. Miluju tvou matku.“ Neskrýval jsem pobavení a jemu zacukala čelist. Lákalo mě vyjmenovat všechny jeho avantýry, o kterých jsem věděl, ale ze zdvořilosti jsem to neudělal.

Ani jsem si nebyl jistý, jestli jsem moji matku miloval já. Vidali jsme se tak málo, že jsem skoro zapomněl, jak vypadá. Pohled do zrcadla by nepomohl. Ani trochu jsem se jí nepodobal.

Zdědil jsem tátovy vysoké lícni kosti. Jeho silnou čelist. Plné rty a hnědé srní oči. Všechny jeho výrazné italské rysy. Zatímco máma byla spíš menší a drobná, táta a já jsme se tyčili do skoro sto devadesáti centimetrů a oba jsme byli mohutní jako členové profesionální námořní pěchoty, kteří zároveň načerno vydělávají prachy pod WWE.

Podíval jsem se na Gia. „Jasně.“

„Je to pravda,“ trval na svém.

Jejich svatba byla dohodnutá. Totální fraška, jakou svět neviděl. V době, kdy spolu nevycházela ani jedna z pěti amerických mafiánských rodin, oba moje pradědečky napadlo, že by bylo dobré začít první spojenectví mezi syndikáty, počínaje domluveným sňatkem mezi mými rodiči.

Nevyšlo to. Syndikáty Rossi a Romano si nebyly o nic bližší než předtím. Ne, dokud jsem nepřišel já a nespojil rodiny něčím pořádnějším než odbytým manželským slibem.

Pořád to sice nebylo tak, že by si sem nějaký Rossi jen tak zašel na pár drinků a zápas Knicks, ale kdyby to udělal, už by kvůli tomu neplaval v řece Hudson. Pokrok, řekl bych.

„Je to moje žena. Miluju ji.“

Bylo by to přesvědčivé prohlášení, kdyby do sebe Gio hned po něm nekopl dva prsty whisky. A ten pach sexu ve vzduchu. I někdo s anosmií by z jeho kůže cítil pach kundičky.

Zaklel jsem pod vousy a nakonec jsem se otočil čelem k tátovi. „Přestaň mi ty holky posílat, Gio. Radši bych šukal umělou kundu s ostny.“

Giovanni „Gio“ Romano zastrašoval lidi. Musel. Patřilo to k funkci. Takhle s *caporegimem* Romanových nikdo nemluvil. Nikdy.

Tedy kromě mě.

Neříkám, že jsem tátou neměl rád. Měli jsme problémy – minulost, kterou jsem mu chtěl odpustit, ale nešlo to –, ale měl jsem ho rád. Kdyby se mě pořád snažil dostat do podsvětí, moje náklonnost by vyschla. Myslel si, že kdybych se nějakou šťastnou náhodou zamiloval do nějaké z těch mafiánských zlatokopek, kráčel bych v jeho šlépějích a převzal rodinný podnik.

To se nikdy nestane.

Už ne.

Musel by se stát hotový zázrak a já jsem nebyl typ na zázraky.

Gio si přejel rukou po čelisti. „Nemáme mor. Jsme tvoje rodina.“

Vzal jsem mu whisky z rukou, vykašlal se na skleničku a napil se přímo z láhve. „Rodina. Nejsme kolegové. Nejsme šéfové. *Rodina*. Ježíši Kriste, Gio. Svět se nezboří, když s vámi nebudu pracovat. Jsem tu spokojený.“

Ani ne.

Nepotřeboval jsem peníze. Moje dědictví přesáhlo HDP některých zemí a díky MBA z Whartonu mám know-how ke znásobení svých investic. Před osmi lety jsem vyhodil Lewise a dal výpověď v *Launder, Inc*. Řízením Asherovy restaurace jsem se chtěl zbavit Gia. Nebyla to moje vášeň. Nebyl jsem si jistý, jestli vůbec nějakou mám, kromě šukání, ale i to už se mi omrzelo.

Práce tady mi umožnila malou pauzu od rodinného podniku Romanových. Technicky vzato to nebyl mafiánský podnik, ale navzdory tomu, že Asher mafii opustil, byl si s rodinou natolik blízký, že mě Gio nechal chvíli být.

Až do minulého měsíce.

Přibližně ve stejné době, kdy Asher požádal Lucy o ruku, začal Gio zase dělat vlny a cpal mi pod nos dcery významných členů klanu. Muselo to přestat, tak jako tequila Tila potřebovala filtr.

„No, pokud máš v plánu strávit zbytek života v baru peskováním děcek z vysoké,“ Gio kývl směrem k barmanovi, i když jsme oba věděli, že jsem ve skutečnosti provozoval restauraci oceněnou třemi hvězdičkami Michelin, spojenou s barem sádrokartonovou stěnou po mé levici, „mohl bys být aspoň užitečný.“

Neskočil jsem mu na to, místo toho jsem se zaměřil na poslední polovinu jeho věty. „Co chceš?“

Naklonil hlavu směrem k mé kanceláři a vstal, aniž by se obtěžoval platit za pití nebo dát dýško barmanovi, ne že by si to ten pitomec zasloužil. Cestou jsme prošli kolem odpočívárny pro zaměstnance baru i restaurace.

Zevnitř na mě mrkla moje bývalka Dana. Ignoroval jsem ji a oprávil si nitku z klopky obleku. Jakmile jsme vešli do mé kanceláře, Gio zamkl dveře. To nikdy nebylo dobré znamení. To mě poser. Na vážný rozhovor jsem byl moc přiopilý.

Normálně jsem svoje démony nevyháněl alkoholem – dokonce ani poté, co Gio před osmi lety zradil mou důvěru –, ale ten den jsem neměl naplánovanou práci a Asher, se kterým jsem se teď obvykle stýkal, měl snoubenku, jež si nárokovala většinu jeho času. Nechci, aby to vyznělo negativně. Mám Lucy rád jako sestru, ale v takových chvílích jsem si uvědomoval, jak jsem byl osamělý.

Za to může tvůj táta, připomene mi nemilosrdná část mého mozku. Jako vždycky. Takhle osamělý je nejspíš i Everett.

Polkl jsem a posadil se za stůl, aniž bych se obtěžoval nabídnout Giovi místo. Kdyby chtěl, sedl by si. Takoví jsme byli. Když jsme něco chtěli, vzali jsme si to. Dávali jsme jen rodině. A lidí jménem

Romano nebo těch, kdo si získali naše srdce – jako Asher, Lucy a náš současný prostředník Niccolo –, bylo zanedbatelné množství.

„Musíme si promluvit o byznysu.“

„O mém, nebo o tvém?“

Jeden manžetový knoflíček mu upadl na podlahu. Kopl ho pod můj stůl, sundal si ten druhý a hodil ho do koše, jako by nestál měsíční nájem v Greenwichi. „O našem.“

Překlad: O byznysu Romanových.

Překlad překladu: Nic, do čeho bych se chtěl namočit.

Spolkl jsem nadávku. Šel jsem do L'Oscurità, abych z mafiánského byznysu utekl, ne aby mi jím Gio při každé příležitosti mával před obličejem. V daném okamžiku v té budově večerelo minimálně deset kontaktů nebo členů mafie, ale skutečný příjem L'Oscurità byl stoprocentně legitimní.

Gio moje podráždění ignoroval. „Tvůj strýc Frankie mezi námi chytil krysu.“

Nevěřičně jsem se zasmál. „To má být vtip? Potkal jsi v poslední době někoho se sebevražednými sklony?“

„Není to vtip. Náš člověk z úřadu to potvrdil.“

A naši informátoři z FBI se nikdy nepletli.

„Do prdele.“ Zasyčel jsem a měl jsem na to právo. Rodinný podnik přirozeně vázal křehký ekosystém, mohly by ho narušit i sebemenší otřesy. „Proč mi to říkáš?“

Vyhlazování krysu spadalo pod pravomoci vedoucího exekuce Romanových. Strýčka Vince. Mého oblíbeného strýčka. Nejmilosrdnějšího Romana. Jako naschvál dělá moji nejmíň oblíbenou práci.

„Vince to osekal na čtyři možnosti. Sledujeme tři ze čtyř, ale na posledního potřebujeme tebe.“

Ukázal jsem na prázdnou místnost. Žádné police. Jen stůl a židle. „Musím vést podnik.“

„Je tady. Pracuje pro tebe, Bastiane.“

Věděl jsem, že to Gio nemyslel jako urážku, ale stejně jsem to tak vzal. „Chceš mi říct, že jsem najal krysu?“ Každý náš zaměstnanec prošel pečlivým prověřovacím procesem. Choval jsem k Giovi zášť, ale nikdy bych si to nevybíjel na Asherovi a zbytku rodiny. A nikdy bych neriskoval jejich životy.

Ale najal jsi toho neschopného barmana, připomněl mi kretén ve mně.

Ani si nepamatuješ, jak se jmenuje, souhlasila druhá část mého já.

Neuniklo mi, jak mě Gio pozoruje. Jako by mě odsuzoval. Střelil pohledem k bezpečnostnímu monitoru přede mnou. „Říkám ti, aby sis zatraceně dobře ověřil, že ti tu nic nesmrdí. Než se ta špína roznese i k nám.“

Unaveně jsem si přejel rukou po tváři. Od té doby, co vyplatil Elsu, Gio hledal způsob, jak náš vztah změnit. Nikdy předtím neudělal mezi mnou a rodinou takovou čáru. Myslel to vážně, proto jsem byl i přiopilý ostražitější, než jsem chtěl být.

Mít krysu v domě bylo dost špatné. Mít krysu v L'Oscurità bylo ještě horší. Znamenalo to, že byli v ohrožení všichni, na kom mi záleželo – Asher, Lucy, Niccolo, Gio, Everett a zbytek mé rodiny. Postaral bych se o to, i kdyby mě o to nikdo nepožádal. Když někdo strkal rypák do něčeho, co bylo moje, uřízl jsem mu ho. Stručně a jasně.

„Fajn. Postarám se o to.“ Vytáhl jsem z kapsy telefon, odemkl obrazovku a přestal jsem si Gia všímat.

Přikývl. „Uvidíme se, synu.“ Kousek přede dveřmi ale jeho kroky utichly. „Viděl jsi v poslední době dceru starého Tonyho? Má prsa až sem.“ Natáhl ruce asi půl metru od hrudi.

Aniž bych se na něj podíval, utrousil jsem: „Jdi laskavě do prdele, Gio.“

Celou cestu ze dveří se smál, a když cvakla klika, dlouze jsem vydechl. Takhle – starostí o mou rodinu – jsem se vždycky nechal zatáhnout do mafiánského života. Chvíli mi vedení L'Oscurità

procházelo, ale všechno nasvědčovalo tomu, že tohle volno bez mého svolení končilo.

A já na to nebyl ani zdaleka připravený.

Kapitola 3

*Když splníte jednu bolestivou povinnost,
ta další je snazší.*

HELEN KELLER

Ariana De Lucová

„**D**ýchej zhluboka, Ari,“ zamumlala jsem si pro sebe, podobně jako ta bezdomovkyně, která se před dvěma dny usadila před bytovým domem, kde jsem nově bydlela. „Zvládneš to. Každý má své první velké utajení.“

Vlastní afirmace mě neobalamutily.

Pravděpodobnost, že z tohohle krytí vyjdu mrtvá, převažovala nad pravděpodobností, že bych přežila. Takže už bych si radši měla zvykat na bledou kůži a stejně světlé pohřební šaty z druhé ruky, o kterých jsem musela tetě Nadie slíbit, že si je nechám obléct do rakve.

Poslala jsem své spojce Simmonsovi krátkou zakódovanou zprávu, ve které jsem mu sdělila svou pozici, a pak jsem myšlenky na něj vytlačila z hlavy. Nenáviděla jsem, když byl můj parták. Simmons měl výraznou tvář – skoro repliku obličeje svého otce, který pracoval jako státní tajemník současné vlády.

Devětkrát z deseti případů ho někdo poznal dřív, než stihl začít s krytím. Úřad ho z práce v terénu zatím nestáhl. Nepotismus v celé

své kráse. Dnešek byl jedním z těch devíti případů a před hodinou jsem dostala zprávu, že jsem na to sama. Byli jsme připravení i na tuhle variantu – s partnerem jako Simmons bych byla hloupá, kdyby ne –, ale nijak mi to teď náladu nezlepšilo.

Podobně jako to, jak se ke mně FBI chovala ve srovnání se Simonsem. Můj šéf Wilks mi znovu a znovu opakoval, že mě bere jako vlastní dceru, ale dal mi rozkaz, abych šla do utajení pod svým skutečným jménem.

Ariana De Lucová.

Ještě horší bylo, že mě přijal právě on, takže jenom on věděl, co moje příjmení doopravdy znamená.

Že jsem byla jednou z těch De Lucových.

Potlačila jsem pocit zrady a snažila se soustředit na svůj cíl. Vyzbrojená zabijáckými malými černými šaty, Louboutinkami v nude odstínu a vylepšeným životopisem jsem vešla do L'Oscuritá, protože... No, to jsem vlastně nevěděla. Jako legenda jsem musela leccos řešit za pochodu. Čekala jsem, že bych dostala práci na baru, budu muset s někým flirtovat, svádět ho nebo před ním natrásat zadkem. A to navzdory tomu, že můj instinkt bil na poplach, abych se otočila a odešla, je-li mi můj život milý.

V L'Oscuritá to bzučelo typickou atmosférou, ze které mi po zádech přejelo temné vzrušení. Cihlová stěna v barvě půlnoční modré dělila restauraci na dvě části – vpředu luxusní fine dining, kde se na rezervaci čekalo celý rok, vzadu byl ukrytý tlumeně osvětlený bar.

Na oddělené restauraci nebylo znát, že by měla s barem cokoli společného. Nad vchodem do baru ani nevisela žádná cedule. Nebylo to třeba. Kdyby někdo nevěděl, kde je, nejspíš by ho stejně nepustili dovnitř.

„Potřebuješ něco?“ Žena, která ke mně právě přistoupila, mi přejela očima po těle. Než se jí na tváři usadil opovržlivý výraz, vystřídal se na ní nespočet emocí.

Žárlivost umí lidem zatemnit mozek. A shodou okolností to byla reakce, kterou jsem u žen obvykle vyvolávala. *Jsi stejná jako tvoje máma*, opakovala mi donekonečna teta Nadia. *Vždycky přitahuješ pozornost, jako siréna. Přátelskou i nepřátelskou.* Přejela jsem si dlaní po neposlušné hřívě medově hnědých vln, které mi sahaly až k pasu – pro jednu mám svou přirozenou barvu – a zastrčila jsem si za ucho uvolněný pramen.

V těsných šatech ve stylu bandage, které mi obepínaly křivky, jsem sotva dýchala. Její oči klesly k mým dlouhým nohám, putovaly k velkorysým kopečkům mých prsou a usadily se na mých výrazně modrozelených očích s kouřovým make-upem. Jen hodně zřídka jsem vypadala, že někam nepatřím. Pokud to ovšem nebyl záměr. Být legendou má svoje výhody.

Trvalo jí několik sekund, než kývla směrem k životopisu, který jsem svírala v ruce, a řekla: „Nikoho nehledáme.“

Schovala jsem list papíru do kabelky a zkoumavě jsem se na ni zadívala. Moje mlčení ji očividně znervózňovalo. I když neměla jmenovku, v jejích složkách jsem našla všechno, co jsem o Daně Tillové potřebovala vědět.

Pracovala jako servírka v této části L'Oscurità a před časem chodila s Bastianem Romanem. Ten řídil restauraci a jako synovec Frankieho Romana, šéfa rodiny Romanových, se mohl chlubit hlubokými vazbami na italskou mafii.

Nebylo pochyb o tom, že jestli jsem se Daně nelíbila už teď, rozhodně bych se jí nelíbila, kdybych tu dostala práci. Podívala jsem se jí do očí – okamžitě mě obklopila vlna nevole – a protáhla se kolem ní. Byla neškodná, střevle v místnosti plné žraloků, a já jsem neměla čas ani chuť řešit otravnou havěť.

Vzhledem k její instinktivní reakci a ukončeným pletkám s Bastianem Romanem – ve skutečnosti se jmenoval Bastiano, Bastian byla jeho poameričtělá přezdívka – a faktu, že mě okamžitě vnímala

jako hrozbu, jsem nepochybovala, že moji vstupenku měl v ruce její bývalý.

Ignorovala jsem Danu, zběžně jsem se rozhlédla po místnosti a při pokořujícím pohledu na Bastiana Romana jsem se přinutila k lhostejnému výrazu. Mezi mamutími dlaněmi svíral prázdnou sklenici, zatímco se barman snažil co nejrychleji uspokojit dav na druhém konci baru. Podráždění v Bastianově tváři mi řeklo všechno, co jsem potřebovala vědět. V L'Oscurità chyběli zaměstnanci a já měla šanci se sem vetřít.

Vedle něj žvanila nějaká žena, lepila se na něj a sugestivně mu přejížděla prstem po bicepsu. Světlá karamelová kůže. Havraní vlasy do pasu. Tmavé oči. Štíhlé tělo. Exotická středomořská kráska skrz naskrz, ale Bastian jí nevěnoval pozornost. Místo toho vypaloval očima díry do barmanova zátylku.

Kdybych měla odhadnout situaci jen z jeho výrazu, myslela bych si, že je alkoholik, ale byla jsem dobře informovaná. Nadřtila jsem se jeho složku zpaměti. Slyšela jsem, jak záložní tým z úřadu pořád mele o Romanových. Z tohohle chlapa vyzařovala neředitelná dominance. A dominantní muži neměli neřesti, které by je mohly oslabit.

Žena sklonila hlavu a opřela se mu bradou o rameno. On si tou stejnou paží strčil kostku ledu ze sklenice do úst. Ani se na ni nepodíval. Když se jeho rameno pohnulo, málem upadla a navíc zakopla. Přesto si jí ani nevšiml.

Měla jsem nutkání otočit se a odejít.

Nejsi nezkušená, ujišťovala jsem sama sebe. Dobře, možná bys mohla mít víc zkušeností, ale přesně takhle je získáš.

Soudě podle jeho velmi stručné složky si Bastiano Romano liboval v tajnůstkářství. Pokud vím, on – a jeho přítomnost v L'Oscurità – byl důvodem, proč si úřad myslel, že z tohohle krytí něco vykrešeme. Ale nebyli si jistí, stejně jako já.

Ale hlavně – dokonce i po několikátýdenním studování jeho složky jsem si myslela, že jsem byla připravená se s ním setkat. Jít do toho a skončit jako neúprosný vítěz. Pletla jsem se. Stačil jediný pohled na něj a věděla jsem, že jsem naprosto, jednoznačně v prdeli.

Byl nádherná bestie – člen mafiánské šlechty zahalený v obleku na míru od Desmonda Merriona za padesát tisíc dolarů. Přílehavý střih nijak neskrýval jeho mohutnou postavu ani úctyhodnou šířku svalnatého hrudníku. Jeho účes – měl tak husté a tmavé vlasy – naprosto nepřehlédnutelně potvrzoval ty stovky dolarů, které za něj Bastiano zaplatil.

Oči měl tmavé, ale jejich výraz byl ještě temnější, celá paleta zlověstnosti, kterou bych očekávala od samotného ďábla. Nebyly v nich žádné emoce, jen strašlivý nezáměr, zabodly se mi do duše a já byla nenávratně ztracená.

Měl tak ostré lícní kosti, jako by je vysekaly čepele katovy sekery, a s tím svým věčným posměšným úšklebkem působil dojmem, že ví, o kolik je lepší než my všichni, a náramně se tím baví.

Bastiano Romano vypadal draze.

A nebezpečně.

Ale pořád jsem tu měla práci, a proto jsem musela jít za ním.

Přistoupila jsem o pár kroků blíž. On, jako by vycítil moji přítomnost, se letmo podíval mým směrem, věnoval mi sekundu fatálního, pohlcujícího očního kontaktu a pak se znovu zaměřil na barmana. Jako bych byla vzduch.

Na okamžik jsem zaváhala, překvapená i nepřekvapená jeho reakcí. Jeho společnice se naklonila dopředu, přitiskla se mu k paži a využila zlomek sekundy, který jsme s Bastianem sdíleli.

Horní ret se mu zvlnil ostrým zavrčením. Něco jí řekl a jí se to dotklo, ale nepřestala se po něm plazit, v očích zlost a na rtech chtíč. Přistoupila jsem ještě o krok blíž a celou tuhle situaci jsem

zhodnotila. Ta žena ho balila. Jediný rozdíl mezi jejím a mým plánem byl ten, že ten její selhal jako první.

Ještě krok a stála jsem dost blízko na to, abych slyšela, jak Bastianovi beze studu oznámila: „Nemám na sobě kalhotky. Kdysi se nám to spolu líbilo.“

Nic. Žádná reakce. Ta žena byla reinkarnací Afrodity a on by to věděl, kdyby se obtěžoval na ni aspoň letmo podívat. Ale neudělal to. Místo toho nepřítomně zvedl sklenici k plným rtům, naklonil ji a na ústa mu narazily kostky ledu.

Když bouchl sklenicí o bar, cukla sebou. Přejel očima po horní polici s alkoholem a znovu propaloval barmana záda vyčítavým pohledem. V těkavých hlubinách jeho očí se blýskalo podráždění.

Přistoupila jsem o další krok blíž, zhluboka jsem se nadechla, zřejmě dost hlasitě, abych znovu upoutala jeho pozornost. Jeho oči se pomalu rozběhly po mém těle. Zaváhala jsem a on se konečně podíval jinam. Potlačila jsem nerozhodnost.

Složila jsi přísahu. Děláš správnou věc. Tady není místo pro slabost.

Dost mdlá mantra, ale stejně jsem si ji zopakovala.

Zkracovala jsem vzdálenost mezi námi a položila jsem mu ruku na rameno v obleku. Jeho svaly se pod mou dlaní pohnuly, ale já to nechala být a usmála jsem se. „Promiň, že jdu pozdě, zlato.“

Ignorovala jsem jeho pronikavý pohled, s divoce bušícím srdcem jsem se k němu sklonila a hrudníkem se letmo dotkla jeho bicepsu. To jsem taky ignorovala, přitiskla rty na jeho, zachytila jeho spodní ret mezi zuby a zatáhla za něj.

Čekala jsem, až mi polibek vrátí.

A čekala.

A čekala.

A čekala.

Kapitola 4

Povinností ženy je nesnižovat se.

GEORGE ELIOT

Ariana De Lucová

CHutnal jako máta, whisky a citrony.
Jako nebezpečí a zkáza. Korupce a sex.

Políbila jsem ho, ale on můj polibek neopětoval. Místo toho naklonil hlavu na stranu, aby Afrodita neviděla naše obličej, a šikovně ji odřízl od naší interakce. Využil mě, aby se jí zbavil. Zatraceně, plánovala jsem, že to udělá.

Ale tohle bylo jiné.

Sebral mi můj plán a překroutil ho ve svůj prospěch. Díky svým dovednostem. Jako by to byl celou dobu jeho nápad. Neopětoval můj polibek, ale přesto mě ovládl. Cítila jsem to v bušení ve své hrudi. V roztřesených kolenou. V jeho odmítnutí mi polibek vrátit.

Ovinul ruku kolem mého pasu a přitáhl si mě blíž, ale nelíbal mě. Jeho dlaně prozkoumaly mé boky, zajely až ke straně mých prsou a pak klesly k mému zadku. Chytil mě za pŕlku a stiskl, táhl moje tělo dopředu a k sobě a otíral si můj klín o stranu svého stehna, jako by mě vlastnil.

Jeho dráždění nezůstalo bez povšimnutí. A ani naše publikum. Bylo to na nejlepší cestě. Políbila jsem ho bez jeho svolení, takže

se mě dotýkal bez toho mého. A přesto můj polibek neopětoval. Moje rty zůstaly přitisknuté k jeho neživým rtům a jeho ruce mi dál hnětly zadek, oba jsme čekali, kdo se vzdá první. Sklouzl rukou z mého zadku a vsunul ji zepředu pod lem šatů.

Udělal jsem krok zpátky a odtrhla rty, mentálně jsem se proklínala za to, že jsem zvolila tak hloupý, neoriginální a prvoplánový přístup. Mohla jsem vymyslet něco lepšího, ale kvůli němu jsem to odflákla. Z jeho přítomnosti – a silně opojné vůně whisky, větvičníku, pižma a ambry – se mi točila hlava. Byla jsem opilá mocí, která z něj vyzařovala. A měla jsem závrať z hutného napětí, které mi proudilo v žilách.

Mlčky jsme čekali, až Afrodita stáhne ocásek a uteče. Tiše zmizela v davu, zatímco naše oči sváděly boj o moc, který musel vyhrát.

Už vyhrál, připomněla jsem si, když jsem udělala další krůček dozadu a doufala, že si toho nevšimne.

Všiml si toho.

V očích se mu mihlo pobavení a pak zmizelo jako toulavá kočka, ztratilo se dřív, než jsem ho stačila pořádně zaznamenat. Teprve když Afrodita odešla z baru, obrátil svou pozornost na barmana, který žádá a znovu si mě přestal všímat, stejně jako předtím. Jako bych byla bezcenná.

Jeho nezáměr mě zasáhl až do morku kostí.

„To je všechno?“ Mluvila jsem tiše a pečlivě jsem skrývala emoce. Doufala jsem, že nebudu znít tak udýchaně, jak jsem se cítila.

Neodpověděl. Teď jsem byla Afrodita já, až na to, že se na mě skutečně podíval, prohlédl si mě, usoudil, že jsem podřadná, a přestal mě brát v potaz. Případala jsem si jako blecha. Škúdice. Ta střevele, kterou jsem v duchu přirýkla Daně, jeho bývalé přítelkyni.

V tu chvíli jsem věděla, že Wilks měl do jisté míry pravdu. Potřebovala jsem sílu svého příjmení. Tahle legenda jinak neměla šanci přežít. Ne v přítomnosti tohohle apatického kretěna.

Posadila jsem se na židličku vedle něj, dost daleko na to, abych mohla znovu trochu dýchat. „Ariana De Lucová,“ představila jsem se. „Ale můžeš mi říkat Ari.“

Nereagoval. Aspoň ne fyzicky. Ale když promluvil, cítila jsem jeho pozornost. Ještě pořád se ke mně neobrátil čelem. „Zajímavé příjmení.“

„Je to jen příjmení.“

Sevřel sklenici mezi prsty. „Jasně. Romano je taky jen příjmení.“

„A není?“

To ho dostalo. Zaměřil na mě svou plnou pozornost a s ní i neředěnou sílu těch zničujících očí. Tohle byl ten okamžik – můj okamžik uspět, nebo epicky selhat. Naklonila jsem se přes pult, uvědomila si, jak vysoko se mi vyhrnuly moje krátké šaty, a popadla láhev špičkového amaretta a mixu na sour.

Naklonila jsem se k němu blíž, a aniž bych uhnula pohledem, nalila jsem mu do sklenice mix na sour a pak whisky s mandlovým likérem. Položila jsem ruku na jeho a společně jsme zatočili sklenicí a promíchali její obsah.

Se zatajeným dechem jsem sledovala, jak se rychle napil a polkl doušek drinku. Uchvátilo mě při tom zhoupnutí jeho ohryzku, působilo mnohem víc eroticky, než mělo. Přinutila jsem se neodvrátit oči.

„Jak jsi to věděla?“ Spodní ret měl vlhký od koktejlu. Slízl ho způsobem, který mi vysál vzduch z krku, takže jsem nemohla popadnout dech.

Snažila jsem se, ale nepodařilo se mi odtrhnout oči od jeho úst. „Cítila jsem to na tvých rtech.“

Na těch rtech, na které jsem nemohla přestat zírat.

Chovala jsem se neprofesionálně. Přitahovalo mě jeho charisma, nedokázala jsem to nijak omluvit. Bastiano Romano byl asi tak příjemný jako pozitivní výsledek testu na pohlavní choroby, přesto